

UUTISKIRJE

Olá meus amigos!

Uuden vuoden tervehdys sinulle! Oikein hyvää alkanutta vuotta kaikille!

On aika kirjoittaa vuoden ensimmäinen uutiskirje. Siellä Suomessa on ollut lunta, pakkasta, noroa ja koronaa. Täällä on lämmin sadekausi ja Lubangon alueella on satanut hyvin. Sateita on tullut, mutta toisaalla (pohjoisessa) tulee välillä liikaa vettä, toisaalla (etelässä) joillain alueilla liian vähän. Viime päivinä on satanut Lubangossa, mutta välillä sateissa on päivien taukoja. Ihmisten päivytyksiä Suomen paukkupakkasista lukiessani tuntuu ihan hyvältä hikoilla Angolassa. Täällä on meneillään päärynä- ja kaktushedelmäaika, ja makea mangoaika on lopuillaan.

Jalkapallon Afrikan cup on meneillään - kirjoitushetkellä vielä loppuratkaisua vailla. Angolakin jännää. Lauantaina Angola voitti naapuri-Namibian 3–0 ja sepä olikin kollektiivista iloa! Perjantaina onkin edessä sitten kova vastus Nigeria. En todellakaan ole urheilu- ja etenkin jalkapallonaisia, mutta on ollut kiva seurata ja olla mukana tässä kansallisessa yhteisponnistelussa, jännityksessä ja ilossa. Vähän kuin Suomessa jääkiekon MM-kisojen aikaan.

Vuosi on lähtenyt käyntiin työrintamalla aika hiljakseltaan. Yritän saada arjesta ja työstä kiinni. Vähän takkuua, mutta eiköhän tämä tästä. Työn kannalta joulukuussa oli tahmeaa, niin kuin kai monesti, kun lomat ovat alkamassa tai meneillään. Olin myös itse väsynyt, mutta se on jo helpottunut. Nyt näin uuden vuoden alettua on uutta intoa ja suunnitelmia myös kirkossa ja työssä.

Lähetysseuran muutosneuvottelut koskettivat meitä koko järjestöä ja se jättää jälkensä. Kun Lähetysseurassa on iso muutos, niin myös se on tehnyt vuoden työn aloitusta siltäkin puolelta aiempaa hiljaisemmaksi. Tämän vuoden aikana sitten hahmotellaan ja opitaan, miten uudenlaisessa organisaatiossa ja porukalla työ jatkuu. Toivotaan parasta, että näillä suunnitelmilla on kestävämpi jatkaa. Mutta tästä tämä työvuosi lähtee ja jatkuu taas. Vähitellen suunnitelmat saavat muotoa ja suuntaa. Olen itse kyllä hyvä keksimään monenlaista, mutta haluan kiinnittää erityishuomiota työn omistajuuteen, jotta en tuo vain ulkoapäin jotain päälle liimattua, minun kehittämäni, joka ei oikeasti tunnu merkittävältä ja kestävältä kumppaneidemme näkökulmasta. Kumppanit eli angolalaiset ympärilläni ovat kyllä arjen suola ja ilo. On myös mukava, kun näin talviviikonloppuina minua on kutsuttu riparivieraaksi etäyhteyksillä eri seurakuntiin Suomessa.

Tiina, vapaaehtoinen, nappasi hauskan kuvan matkalla kirkkoon.

UUTISKIRJE

Teijan kuulumisia

Minulle kuuluu ihan hyvää. Tammikuutani on värittänyt se, että olen vapaaehtoistyöntekijöiden Annen ja Tiinan ohjaaja, mikä on kivaa ja jännää. Loppiaisen tienoolla kävin Namibian puolelta hakemassa nämä suomalaiset volunteeitit. He ovat täällä vapaaehtoistyössä alle 3 kuukautta. Alussa tutustutin heitä Lubangon elämään ja arkeen. Mutta pian he ottivat arjen omiin käsiinsä, alkoivat hetimiten olla töissä ilman minua, ja kauppareissut ja lähialueeseen tutustumiset he tekevät keskenään. Olen tukena, kun tarvitaan. Ehkäpä myöhemmin he voivat kertoa havainnoimaansa Angolan elämästä myös tässä uutiskirjeessäni, mutta ainakin meidän Facebook-sivuilla [Suomen Lähetysseura eteläisessä Afrikassa](#). Kannattaa käydä siellä tykkäämässä ja seuraamassa!

Kävimme yksi päivä volunteeitin kanssa tutustumassa Onnellisen lapsen aliravitsemushankkeeseen vuorilla. Menimme patikoiden, alas tulimme kiertoreittiä autokyydillä. Oli ihana jälleen nähdä, mitä kaikkea hyvää työtä perheiden parissa tehdään (kuva). Sen päivän aikana sekä poltin ihoni (aurinkorasvasta huolimatta), palelluin ja sain nuhan (ylhäällä kovin tuulista) että jokin paarman tapainen puri nilkkoihini kutiavat paukamat.

Kuvassa aliravituille pikkulapsille annetaan setti kananmunia, rautaa ja vitamiinia.

Pikkunuha oli onneksi ilman kuumetta tai muuta ikävää. Piti vain niistä jatkuvasti. Meni viikko hoidellessa vaivoja sen jälkeen, mutta sitten oli normaali olo taas.

Joulu juhlista jaloin

Monesti työmme tukijoita kiinnostaa arkemme ja juhlamme. Kerronkin tässä loppuvuoden juhlista. Minä pääsin etänä mukaan laulamaan Kauneimpia Joululauluja, kun meille maailmalla oleville työntekijöille striimattiin joululaulut Lähetyskirkosta. Kauneimmat, rakkaat joululaulut suomeksi ovat tietysti ihania, mutta ne kaikki tuntuivat saavan minut kyyneliin tänä jouluna. Tämän joulun laulusuosikikseni nousikin yllättäen portugalinkielinen laulu. [LAF kids:in laulama É Natal](#). Se soi radiossa ja kauppoissa. Tämä laulu saa hymyn huulille ja kehon liikkumaan. Laulan sitä, vaikka jouluaika menikin jo. Sanoma pysyy. Laulussa lauletaan:

UUTISKIRJE

Meille syntyi lapsi,
Poika annettiin meille.
Tuli tuomaan pelastuksen
ja valon pimeyteen.

Avaa sydämesi,
tunne rauhan astuvan sisään.
Se on Jeesus Messias,
joka tulee asumaan.
Toivo ottaa vallan.
Joulu on saapunut,
sen valo kanssamme.
Palvotaan häntä.

On Jeesus-lapsen syntymän aika.
Taivaalla loistava tähti johtaa meitä.
Lauletaan, ylistetään yhdessä:
Hallelujaa, hallelujaa!

On Jumalan Pojan syntymän aika.
Hän tarjoaa kaikille uutta elämää.

Jouluni meni hyvin. Vietin jouluviikonlopun yökylässä lähetystyöntekijätoverini kotona Lubangon laitamilla. Ei ollut kyllä stressiä. Neljän naisen porukalla pelattiin, syötiin, tehtiin palapelejä ja saunottiin telttasaunassani. Amerikkalainen kaverini saunoi elämänsä ensimmäistä kertaa nelikymppisenä, ja ihastui. Juhlaherkut olivat nytyttärinä meidän kaikkien kokkaamia. Itse kokeilin tehdä lanttulaatikkaa korvaamaan kurpitsalaatikkaa, mutta kovin laiha lantun korvike se oli. Ei jatkoon, mutta onpa kokeiltu.

Huvittavaa: Postipäivä tammikuussa 2024. Siinäpä sitä tuoretta luettavaa: helmi-, huhti- ja elokuun 2023 Lähetys-sanomat, lasku, jonka eräpäivä oli heinäkuussa -23, Passo a passo, Mission-lehti nro 1/23, Hetkinen Raamatun lukemiseen huhti-kesäkuulle 2023. Etenkin ilahdutti, että 12.1.2024 sain vuoden 2023 taskukalenterin, jota hiukan ehdin jo odotella...

Uudenvuoden pidennetyn viikonlopun puolestaan teltailin meren rannalla isommassa porukassa. Siellä meni kaikki hyvin. Minun ei tarvinnut edes ajaa, vaan pääsin kyydissä, mikä oli kyllä helpotus, kun matkan varrella oli myös offroad-ajoa kivikossa. Luonnon läheisyys ja puheliverkon ulkopuolella oleminen tekevät hyvää aina välillä. Ihanaa oli, että elämäni ensimmäisen kerran sain nähdä ja todistaa merikilpikonna munintaa tuolla rannalla.

Koko maailma näkee valon loistavan.
Hallelujaa, hallelujaa!

Sain jouluna jopa lahjoja: suklaata, salmiakkia ja saippuaa. Koristeita, kortteja ja teetä. Erityistä.

UUTISKIRJE

Kiitos, että uskollisesti rukoulette lähetystyön ja Angolan kirkon puolesta. Rukoukset todella kantavat!

Kiitos, kun olet tällä matkalla kanssani Angolan ja Afrikan maisemissa.

Jatkukoon yhteinen työmme Jumalan käsinä ja jalkoina maailmassa!

Iloista, siunattua ja Jumalan johdattamaa vuotta 2024 meille kaikille!

Hyvää talven jatkoa sinulle!

Terveisin Teija Lievonen

”Hän on tahtonut antaa heille tiedoksi, miten häikäisevän kirkas on tämä kaikille kansoille ilmaistava salaisuus:

Kristus teissä, kirkkauden toivo.” Kol. 1:27

Esittelyvideo suunnattu erityisesti työtä tukeville seurakunnille. Video on YouTubessa. Linkin kautta pääsee suoraan videoon: <https://youtu.be/oTSNXOdypyU>

Osoitteeni on: Teija Lievonen (FELM, IELA)
CP 222
Lubango, Huíla
ANGOLA

Teija Lievonen

KM, käsityön ja uskonnon opettaja
- Asiantuntija, lapset ja nuoret, Afrikan työalueella
- Asuinpaikkana Lubango Angolassa
- Rautavaaralaislähtöinen, mutta porvoolaistunut savolainen

Rukousaiheet

- Perheeni Suomessa
- Johdata ja siunaa alkanut uusi vuosi ja sen työtehtävät
- Kiitos terveydestä
- Kiitos volunteereista. Siunaa heidän aikansa Angolassa.
- Lucsan jäsenkirkot, johtajat ja työ eteläisessä Afrikassa
- Angolan kirkon lapsi- ja nuorisotyö. Nuoriso- ja lapsityönjohtajat kirkon eri toimintatasoilla.
- Angolan kirkon eri työmuodot, seurakuntalaiset ja vastuunkantajat, etenkin pyhäkouluopettajat ja nuoret aikuiset.
- Kiitos tärkeistä, työtä uskollisesti tukevista seurakunnista ja ihmisistä

Voit tukea työtäni myös taloudellisesti lahjoittamalla haluamasi summa MobilePaylla numeroon **58735** tai tilisierrolla **FI38 8000 1400 1611 30**. Muista kirjoittaa viestikenttään minun nimeni, myös MobilePayssa.

Sivupolku: Ajokortin uusinta suitsait sukkelaan

Työssäni tarvitsen autoa ja ajokorttia. Koska asun Angolassa, tarvitsen paikallisen ajokortin. Sellaisen sain elokuussa vuonna 2022, mutta se on uusittava. Toimistokäynnit eivät ole lähetystyöntekijän parasta aikaa. Kerronpa, miten tämä uusintaprosessi minulla meni.

Angolassa ei ole nettisivua tai verkkopalvelua, jossa saisi asian hoidettua. On fyysisesti mentävä paikan päälle poliisin liikennetoimistoon. Toimisto sijaitsee alle parin kilometrin päässä kotoani, joten hyötyliikunnan vuoksi kävin toimistossa kävellen. Hyvä syy aamulenkille.

Päivä 1: Menin porttia lähinnä olevaan rakennukseen, jossa oli ihmisiä odottelemassa ja yksi poliisivirkailija tiskin takana. Odotin vuoroani ja kerroin poliisille asiani: olin uusimassa ajokorttiani. Minusta tuntui, ettei hän tiennyt, mitä vaatimuksia uusimiselle on. Yksi kerrallaan hän keksi pyytää minulta sitä ja tätä dokumenttia. Aina kun etsin kyseistä kopiota mukanani olleesta paperipinkasta, hän keksi pyytää uuden asian. Mutta minulla oli kopioita vähän kaikesta. Kuitenkin lopuksi: kartonkikannet. Ne ovat Angolassa aina hyvin tärkeät näissä toimistoasioissa – ja sellaista kantta minulla ei ollut mukana. Siispä lähdin kotiin.

Päivä 2: Mukanani oli nyt kopiot asiakirjoista ja myös kartonkikannet. Toimistossa oli sama poliisi kuin eilen ja tietenkin hän muisti minut. Pystyinkin iloisena kertomaan, että minulla on nyt mukanani myös kartonkikannet. Hän tsekkasi paperini. Pyysi kirjoittamaan kanteen nimeni ja numeroni. Tein sen. Sitten hän pläräsi vielä ja alkoi kirjoittaa kanteen, mutta ei saanut selvää. Minä luettelin hänelle ajokorttini tunnustenumeron. Hän ohjasi minut toiseen rakennukseen ottamaan valokuvaa. Sinne siis. Väkeä oli jonossa paljon. Seisoskelin hetken, mutta kun virkailijoita ei näkynyt, rohkenin mennä käytävälle, jossa viime vuonna otettiin kuva. Koputtelin viime vuodelta tuttuun toimistohuoneeseen ja esitin asiani. Yksi poliisivirkailija (ilmeisesti vähän isompi herra) otti paperini, selasi, laski sen pöydälleen ja sanoi: ”Tule huomenna aamulla.” Hän ei siis aikonutkaan tehdä mitään papereilleni. Oli kuitenkin aamu, ehkä klo 9 tai 10 aika, eli työaika olisi. Kysyin, että löytyyköhän paperini vielä huomenna, jos jätän kansion tänne. Virkailija selvästi ärtyi ja loukkaantui kysymyksestäni. ”Ota paperisi mukaan, jos et poliisiin luota.” Niinpä, otan mieluummin paperini mukaani ja palaan niiden kanssa sitten seuraavana aamuna. Se koira älähtää, johon kalikka kalahtaa. En saanut tietää syytä, miksi minun piti tulla seuraavana päivänä, miksei kuvaa voinut ottaa silloin heti. Ehkä vain halu juoksuttaa? Mutta onpa aamulenkki tiedossa huomiseksi.

Päivä 3: Aiemmista toimistoreissuista oppineena tiedän, että uuteen aamuun kannattaa startata iloisella mielellä, tervehtiä ja toivotella huomenia, kysellä kuulumisia ja olla iloinen – vaikka eilisestä olisi jäänyt huono maku. Se toimi. Olin aamulla kahdeksalta toimistolla, kuten eilinen poliisijohtaja oli ohjeistanut – mukanani omat paperini kansiossa. Mutta hän itse ei ollut tietenkään vielä saapunut. Siinäpä odottelin. Toimistohuoneessa muistettiin kyllä, että minä olin se, joka ei eilen uskaltanut jättää papereita. No, siinäpä muistavat. Nainen otti paperini ja lähti kyselemään, kun eilen puhunut poliisijohtaja ei ollut saapunut. Jonkin ajan kuluttua nainen kutsui minua ja osoitti odottamaan saliin, jossa eilen oli paljon väkeä, mutta nyt olin penkillä ensimmäinen. Näin, miten minun papereitani käsitellään jokin tovi.

Virkailija kirjoittelee jotain asiakirjakopioihini. Muita ihmisiä tulee penkeille vähitellen. Paperini kansiossa viedään toiselle puolelle. Työntekijöitä saapuu töihin ja heitä pyörii sinne tänne. Minun käsketään siirtyä yksittäiselle tuolille. Hetken päästä hoksaan, että olin sillä tuolilla jonossa. Edessäni oli vain yksi mies, jonka tietoja virkailija näpyttelee systeemiin. Minä olisin seuraava! Ja tosiaan. Tämä virkailija oli työteliäs, selkeä, asianosaava ja mukavanoloinen. Hän kirjasi tietoni koneelle, annoin sormenjälkeni ja allekirjoitukseni, ja nyt siinä kohdassa otettiin valokuva. Yllättävän nopeaa. Tekstiviestinä olin kuulemma saanut maksuohjeet, mutta koska olin kävellen, jätin varkauden ennaltaehkäisynä kännykän kotiin. Siispä lähdin kotiin, kun asiani oli hoidettu – piti vain tuoda maksukuitti liitteeksi – eikä silloin tarvinnut enää jonottaa uudelleen.

Siinäpä sitten reippailin kotiin ja mieli oli kevyt. Jos aiempina päivinä oli ollut ärsyyntymistä, niin nyt en muistanut sitä ollenkaan. Eihän tuo nyt ole iso homma, jos jonkin toimistoasian saa Angolassa hoidettua kolmessa päivässä! Sehän on ihan helppo nakki. Mietin, voisiko maksun kanssa tulla vielä jokin ongelma, mutta ei tullut. Maksoin verkkopankissa kotonani, tulostin kuitin ja sateen jälkeen iltapäivällä reippailin päivän toisen toimistoreissun. Toimistossa kävelin ohjeistetusti jonon ohi ja esittelin kuitiani. Vapaana oleva poliisi otti sen vastaan ja liitti papereihini, jotka olivat hänellä tallessa. Sali oli nyt täynnä väkeä. Minut ohjeistettiin odottamaan ulkorakennukseen – siihen, josta olin ensimmäisenä päivänä lähtenyt tietoja etsimään. Ja en ehtinyt kauan istua, kun kuulemma viimeisenä sinä päivänä, sain kuitin. Itse ajokortin tekeminen muovimateriaalille voi kestää kuukausia, tai pidempään (kuulemma vuonna 2023 niitä ei saatu printattua ollenkaan), joten paperikuitti mukanani kertoo, että asia on vireillä. Se korvaa ajokortin toistaiseksi. Kylläkin paperissa oli lauseke, että se on voimassa kuukauden ja sitten on tultava kysymään uusintaa. Mutta asia on niin hoidossa kuin se tässä vaiheessa voi olla. Kolmessa päivässä Angolan toimistoelämässä – tämä on todellinen menestys. Totta tosiaan.

Kuukauden päästä, päivä ennen paperissa ollutta umpeutumispäivää menin toimistoon jälleen aamulla ja näytin kuittia sekä selitin uusintatarpeen. Poliisi ohjeistaa tulemaan maanantaina uudelleen. Selitän, että paperissa on huomina päivämäärä, perjantai. Ei kuulemma ole ongelma, ei vaikka poliisi pysäyttäisi minut viikonlopun aikana. Maanantaina paperini leimattaisiin, ja sillä saa lisäaikaa. Mietin, että näinköhän minun täytyykin joka kuukausi käydä paperi leimauttamassa.

Viikonlopun jälkeen, jälleen aamulla suuntasin toimistoon. Eri virkailija. Hän otti vastaan paperini ja pyysi odottamaan. Olin varautunut odotukseen ottamalla mukaani kirjan luettavaksi, mutta en sitä montaa aukeamaan ehtinyt lukea, kun minut kutsuttiin tiskille. Paperini oli saanut tosiaan leiman ja siinä oli jatkoaikaa kesäkuulle. Kysyin, miksi paperi leimataan ja miksei vain tehdä uutta ajokorttia, niin kuin tarkoitus on. Selitys on tuttu: Ei ole materiaalia. En tiedä, onko syy todellinen. Saattaa ollakin. Ajokortit printataan muovipohjalle Lubangossa, mutta korttipohjat pitäisi lähettää pääkaupungista. No, seuraavan kerran kesäkuussa menen kyselemään, onko materiaalia saapunut ja kortti tehty, vai saanko uuden leiman paperiin. Saapa nähdä.

Tällaisia arjen odotuksia ja jännityksiä, ärsyyntymisiä ja ilahtumisia täällä saa aina aika ajoin kokea.